

חִיִּיב אֶתָּה לִיתֵן לֹו ב'ו'. משמע דחייב אתה ליתן לו לא הוי גמר ד' עַד שִׁיאָמַר אֵל תֵּן לוֹ וְהָאֵל דְּלֹאמַר דְּפִרְקָא קַמָּא דְּסִנְהֶדְרִין (ד' ו: וס ד"ה נגמר) נגמר
דמי גמר דין פלוני אתה וזכאי פלוני אתה חייב ט' אע"ג דלא הוי
גמר דין ממנ כיון שקרוב הדין
לגמור לאסור להטעות את האזכאי
[ונעי' תוס' ד"מ יו' ד"ה חייב]:
בְּרַם רַבְעִי ב'ו'. ק"ק דלא נקט
ערלה תחלה:
חֲרָסִיתָ. פייש הקוטרס כחומי
רעפים וקשה דפפרק
כסוי הדס (חולין דף פח. וס ד"ה
חרסית) תשיב חרסית ולצינה כמושה:
מָה חֲרָסִית דְּחֲרָסִית בֵּיה הִנָּה. מימה
לר"י דבסוף כסוי הדס (שם):
אומר דאין מכסים אלא דדבר
שזורעים בו ומצמיח ומשמע התם
דמכסין בחרסית ומיזך ר"ת דחרסית
וזרעים בו ומצמיח אבל אין מוציאה
ט' כדי נפילה לכך קרי דלית ביה
הנאה ונפילה מוציאה יותר מבידי
נפילה הואיל ופירומיה מועטים
חשיב לית בה הנאה:
וְהַצְנוּעִין מניחין את המעות
ב'ו'. אי שצניעט נוהג
בכרס רבעי כדמשמע ט' [דלמליה]
דת"ק [אף] צריך לומר דלנועין
אשאר שני זכרין קיימי דלא
אשצניעט כיון שזני זכרין מו ההפך

בר הנלקט מזה יהא מחולץ. מימא
מתי היו אומרים דלמה שמתקנים
אחר אמירה לא היה מועיל ואם
כן וכי בכל שעה היו אומרים כן
בלי הפסקא וכ"מ שצכל ערב היו
אומרים כן כמו גבי עניים בסמוך
מ"מ לא הייתה תקנה להם שאלו
קודם אמירה ואור"י דכל הנלקט
לאו דוקא ממא אחר לקיטה אלא
מניח מעות בעוד שלא נלקט ואומר
כרס רבעי זה לכשיהיה נלקט יהיה
מחולל אחר הנקיטה והא דקאמר ר'
נחל יתפסקו עניים ללקט הרבה כיון
שקרא וא"כ כיון שיש חילול במחזור
הפסחא היו רוצים להוליד שאר הפירות
י כן וא"מ כי קאמר כל המתלקט הא
ברוב א' ואע"ג דדבר שיש לו מתירין
נלקט שבה לרשות אחרים אין לבעלים
רבעי ד"ש אומרים אין פודין אותם
כן קדש שיש ממעשר ויש לומר דהתם
והיינו גמי טעמא דב"ש:
מדיים כגון ג' שצולים ואוכלין בלא
שיפטור הכל ממעשר דהפסק פטור
אף וא"כ למ"ד יאוש כדי קני תקשה
יהיו זה אין להקשות אם בעל הבית
ר כדמוכח באלו מציאות (ב"מ ד' כא):
וגזן ליאוש דמציאה דאי יאוש קני
ידיה והוי כמכנה בעלמא ואין לו
שבעת יאוש כל המחזיק וזה
עשר דנאי דגזול אין יכול למצוה מן
בא אחר ואכלו רבא מזה גובה רבא
פני שהיא צריכה לגזון ליפטור ו' מן
ש לא קני חייב גזב שמי לשלם קרן
הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך יא
לזכות בה ואם זכה חייב לשלם לכל
הפקד עניים ולעשירים ששמיטה:
הלוחם

[illegible]